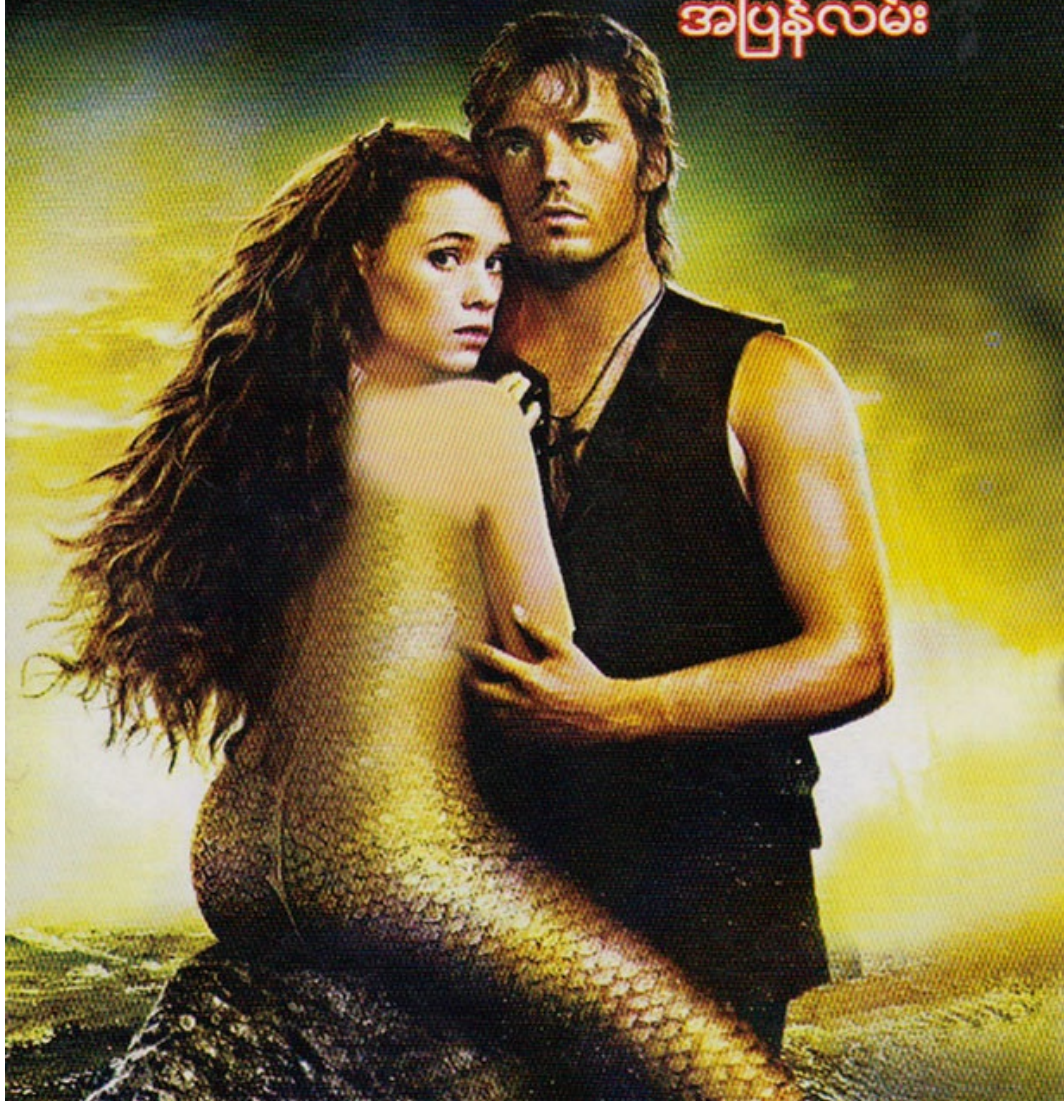

မင်းမြတ်သူရ

အပြန်လမ်း

အခန်း(၁)

တစ်နေ့မှာပုဂံမြို့ဟောင်းက ယွန်းသည်မလေး မနန်းမူနဲ့ သူ့ချစ်သူ မိုးဆွေဟာ ဘုရားဟောင်း တစ်ခုမှာ ချိန်းဆိုရင်း ချစ်သူတို့ ဘာသာဘာဝ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့တယ်။

မနန်းမူဟာ အာနန္ဒာ ဘုရားမှာ ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး မိခင်အိုကြီးကိုရှာဖွေကျွေး မွေးနေတဲ့ သမီးအလိမ္မာလေးဖြစ်တယ်။

မိုးဆွေကတော့ ယွန်းထည် ပစ္စည်းတွေကို ဖခင်နဲ့အတူတူ လုပ်ကိုင်ပြီး ဘုရားဈေးတွေကို သွင်းနေသူ ဖြစ်တယ်...သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်တာ မကြာသေးလို့ချစ်သူဘဝ ပျော်လို့ရွှင်လို့မဆုံး ဖြစ်နေတယ်...။

သူတို့ဟာဘုရားပျက်လေးမှာအတန်ကြာအောင် ချစ်တုံတင်ပြီးတော့ ရာလေးစက်ဘီး လေးကိုအတူ စီးပြီးပြန်ခဲ့တယ်။ ဒီရှုခင်းကို

မြင်းလှည်းစီးနေတဲ့သူတို့နဲ့သက်တူရွယ်တူလူငယ်နှစ်ဦးက

မြင်ပြီးမောင်ကောင်းဆိုသူက တက်ခေါက်ကာ

“တောက်... နန်းမူကို ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကမသွားတာနာတယ်ကွာ... ဒါမင်းတို့ငါတို့ညံ့လို့ ဖြစ်ရတာ ”

လို့ပြောလိုက်တော့ တိုက်လှဆိုသူက

“အေးကွာ...ငါတို့လို အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသား အကောင်းစားတွေကို လက်မခံဘဲဘာမဟုတ်တဲ့ အောက်တန်းစားကောင်က ငါတို့ ရှေ့ကို ကျော်တက်သွားတာ အရပ်ရပ် နေပြည်တော် ကြားလို့ တောင် မသင့်တော်ဘူး။”

လို့ဆိုလိုက်တော့မြင်းလှည်းမောင်းရင်း သူတို့စကားကိုနားထောင်နေတဲ့

ဘစိန်ဆိုသူက ဝင်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ် ဘဝတူပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း နန်းမူမေတ္တာကို လိုချင်လို့ ကြိုးစားနေတာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိပြီးဗျ၊ နန်းမူက ယွန်းသမားကိုမှ မေတ္တာမျှသွားတာ နာတယ်ဗျာ”

လို့ဝင်ပြောတယ်။ တိုက်လှကအံကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး

“ဒီကောင်ဟာ ငါတို့ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားတွေကို ဂုဏ်သိက္ခာ အရ စော်ကားရုံ မကဘူး၊ အာနန္ဒာ ဘုရားရှေ့မှာ ငါကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက်တောင် ကျူးလွန်သွားသေးတယ်”

လို့ပြောလိုက်တော့ မောင်ကောင်းကလဲ မကျေမချမ်းနဲ့ ဝင်ပြီး

“ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ပန်းဆိုင်တန်းမှာ ပက်ပက်စက်စက် ပြောပြီး လက်ရုံးခြင်း ယှဉ်ဖို့ စိန်ခေါ်သွားသေးတယ်၊ ကျုပ်ဗျာ... ပန်းသည်မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာအရှက်ကွဲ လိုက်တာ၊ ဒီကောင်နဲ့ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတွေ အဖက်မတန်လို့ဆက်မဖြစ်တာဗျ”

လို့ပြောတယ်...ဒီအခါမှာမြင်းလှည်းသမား ဘစိန်ကဝင်ပြီး

“ဒီကောင် လူပါးသိပ်ဝတယ်...ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတွေကို စော်ကားရုံမကဘူး၊ ကျုပ်တို့လိုဆင်းရဲသား နင်းပြား အချင်းချင်းလည်း ရန်ပြုဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တော့ဒီကောင်ကို လုံးဝ အခဲမကျေဘူးဗျာ”

လို့မကျေမချမ်း ပြောတယ်။

ဒီအခါမှာ မောင်ကောင်းက ဝင်ပြီး

“မမျှော်လင့်ဘဲ ကျုပ်တို့ စိတ်တူကိုယ်တူ လူငယ်တွေ စုစည်းမိသွားပြီ ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီကောင်ကို ကျုပ်တို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ဒုက္ခပေးကြမယ်”

လို့ပြောတော့တိုက်လှက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ သူငယ်ချင်းရေ...ဒီကောင်ကို ကျုပ်တို့အခွင့်သာတိုင်းဒုက္ခပေးကြ မယ်...ဒီကောင့်လက်ထဲကို နန်းမူပါသွားတာ ကျုပ်လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

လို့ပြောတယ်။ ဘစိန်က သဘောကျဟန်နဲ့ရယ်မောပြီး

“ဟားဟားဟား...ခင်ဗျားတို့အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ မြင်းလှည်းသမားနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း သားတွေ ပေါင်းပြီးကြံမယ်ဆိုရင် မိုးစွေဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်ခံနိုင်မလဲဗျာ”

လို့ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပန်းသည်မလေး နန်းမူရဲ့မေတ္တာကို မရတဲ့ လူမိုက်သုံးယောက်ဟာ မိုးစွေကို မနာလို ဝန်တိုစိတ်နဲ့ ရန်ငြိုးကြီးစွာ ထားခဲ့ကြတယ်.....။

xxxxxxxxxx

အခန်း(၂)

တစ်နေ့တော့ ဘိလပ်ကလာတဲ့ ရှေးဟောင်းသူတေသီမစ္စတာ ဟယ်ရီက ဘစိန်မောင်းတဲ့ မြင်းလှည်းကို ငှားပြီး ပုဂံဘုရားတွေလျှောက်ဖူးတယ်...

ဒီလိုဖူးရင်းနဲ့ ယွန်းထည် ပစ္စည်းတွေ ပိုက်ပြီး ဘုရားကိုသွားသွင်းမဲ့ မိုးစွေကို တွေ့လိုက်တယ်... မစ္စတာ ဟယ်ရီဟာ မိုးစွေရဲ့တောင်းထဲမှာပါတဲ့ ယွန်းထည်ပစ္စည်းတွေကို မြင်တော့

ဘစိန်ဟာ မိုးစွေမျက်နှာကို
မမြင်ချင်ပေမဲ့မတတ်သာဘဲရပ်ပေးလိုက်ရတယ်...။

မစ္စတာ ဟယ်ရီဟာ မိုးစွေရဲ့တောင်းထဲက ယွန်းထည်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းကြည့်ပြီး ယွန်းထည်လုပ်ကိုင်ပုံကို စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းတယ်...
မိုးစွေကလည်းသေသေချာချာရှင်းပြတယ်...။

ဒါပေမဲ့ မစ္စတာ ဟယ်ရီဟာ မိုးစွေရှင်းပြရုံနဲ့ကျေနပ်သေးဘူး...
ယွန်းထည်ပစ္စည်းလုပ်ကိုင်ပုံကအ ဆင့်ဆင့်ကိုလက်တွေ့
မြင်ဖူးချင်တယ်လို့ဆိုပြန်တယ်...။

ဒါကြောင့် မိုးစွေရဲ့ယွန်းထည်လုပ်တဲ့မြေတိုက်ကို
လိုက်ကြည့်ဖို့ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်...

ဘစိန်ဟာ မြင်းလှည်းသိမ်းပြီးထန်းတောမှာ
အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတိုက်လှန့်မောင်ကောင်းကို တွေ့တယ်...။

ဘစိန်ဟာဒီနေ့အင်္ဂလိပ်ကြီးကိုမြင်းလှည်းနဲ့လိုက်ပို့ရင်းမိုးစွေနဲ့ဆုံခဲ့ပုံကို

ပြောပြတယ်...မောင်ကောင်းနဲ့တိုက်လှဟာ ဘစိန်ရဲ့စကားကို
စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ပြီး တိုက်လှက

“ဒီကောင်ဟာ ငါတို့သုံးယောက်အတွက် အနှောင့်အယှက်ပဲကွာ...
ဒီကောင်ပုဂံကလွင့်ထွက် သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

လို့ပြောတယ်...မောင်ကောင်းကလည်း

“အဟုတ်ပဲကွာ...ဒီကောင်မရှိရင် ငါတို့သုံးယောက်မနန်းမူရဲ့ မေတ္တာကို
မျှမျှတတ ကြိုးစားလို့ရမယ်”

လို့ပြောတယ်...ဒီလိုပြောရင်း တိုက်လှက

“ဒီကောင်ကို ပုဂံက လွင့်ထွက်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

လို့တွေးပြီး ရုတ်တရက် အကြံရဟန်နဲ့ထအော်လိုက်တယ်...
မောင်ကောင်းနဲ့ဘစိန်က တိုက်လှကို အလန့်တကြားကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုအကြံရလို့လဲဗျ...ပြောပါဦး”

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်...။

တိုက်လှကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်အကြံက ဟောဒီက ကိုဘစိန် နည်းနည်းတော့စွန့်စားရမယ်...
ဒါပေမဲ့အောင်မြင်ရင်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပဲဗျ”

လို့ဆိုပြီး မောင်ကောင်းနဲ့ဘစိန်ကို တိုးတိုးလေး ပြောပြလိုက်တယ်...။
တိုက်လှရဲ့စကားအဆုံး မှာ မောင်ကောင်းက ကျေနပ်အားရဟန်နဲ့

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံညာဏ်ပဲဟေ့...ဒီအကြံသာအောင်မြင်သွားရင်
မိုးစွေဆိုတဲ့ကောင်ငရဲကို တန်းရောက်သွားမယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်...ဘစိန်ကအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး

“ကျုပ်အတွက် အန္တရယ်ရှိနိုင်တယ်...ဒါပေမဲ့ အန္တရယ်ကို
ဂရုမစိုက်ပါဘူး...မိုးစွေ ပုဂံက လွင့် သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”
လို့တီးတိုးပြောလိုက်တယ်...

xxxxxxxxxx

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့မှာ မစ္စတာဟယ်ရီက ဘစိန်ရဲ့မြင်းလှည်းကို ငှားပြီး
မိုးစွေရဲ့ယွန်းထည်လုပ်တဲ့ မြေတိုက်ကို ကြည့်ဖို့ထွက်လာတယ်...သူ့မှာခါတ်ပုံရိုက်တဲ့
ကရိယာတွေလည်းပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘစိန်ဟာ မစ္စတာဟယ်ရီကို မြင်းလှည်းနဲ့ ခေါ်လာရင်း
မစ္စတာဟယ်ရီရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံတွေအထပ်လိုက်ပါတာမြင်တွေ့လိုက်တယ်...။

ဘစိန်ဟာ မစ္စတာဟယ်ရီရဲ့ပိုက်ဆံတွေကိုလောဘဇောတိုက်ပြီး
မတရားယူလိုစိတ်လည်းဖြစ် ပေါ်သွားတယ်...။

သူဟာတိုက်လှနဲ့မောင်ကောင်းအကြံကိုသဘောကျပြီး
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်...။

ဘစိန်ဟာ
မစ္စတာဟယ်ရီကိုလူသူမရှိတဲ့ဘုရားပြိုဘုရားပျက်တွေဘက်ကိုဦးတည်ပြီး
ခေါ်သွားတယ်...မစ္စတာဟယ်ရီကတော့ အန္တရယ်ကို မမြင်ဘဲ ဘုရားပျက်တွေကို
မြင်တော့ မြင်းလှည်းကို ရပ်ခိုင်းပြီး ခါတ်ပုံ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေတယ်။

ဘစိန်ကလူပြတ်တဲ့ နေရာကို ရောက်တော့ အသင့်ပါလာတဲ့ တုတ်နဲ့
မစ္စတာဟယ်ရီရဲ့ ခေါင်းကို တအားလွှဲရိုက်လိုက်တယ်...။

မစ္စတာဟယ်ရီဟာ အော်တောင်မအော်နိုင်ဘဲမြေပေါ်ကို
ပြုလဲကျသွားပြီးငြိမ်သက်သွားတယ်... ဘစိန်ဟာ မစ္စတာဟယ်ရီငြိမ်သက်သွားတော့
ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူပြီး ငွေစက္ကူတွေကို ယူလိုက်တယ်...။

ပြီးတော့ မစ္စတာဟယ်ရီကို စစ်ဆေးကြည့်တော့
မစ္စတာဟယ်ရီအသက်ပျောက်သွားတာတွေ့ လိုက်ရတယ်...။

အကြံသမားဘစိန်ဟာ မစ္စတာဟယ်ရီရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို
မြင်းလှည်းပေါ်မ...တင်ပြီးမိုးစွေရဲ့ယွန်း ထည်ပြုလုပ်ရာ မြေတိုက်သွားတယ်...။

ယွန်းထည်တွေကို အပူပေးရာမြေတိုက်ကိုရောက်တော့လူသူ
အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီးမစ္စတာ ဟယ်ရီရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေတိုက်ထဲကို
သွင်းလိုက်တယ်။

ပြီးတော့မြေတိုက်ထဲက ကမန်းကတန်းပြန်ထွက်လာပြီး မြေတိုက်နဲ့
မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ မိုးစွေရဲ့တဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်တော့
တဲရှေ့မှာယွန်းထည်တွေကို ကော်ပတ်တိုက်နေတဲ့ မိုးစွေကိုတွေ့ရတယ်...
ဘစိန်ဟာကမန်းကတန်းထဲရှေ့ကထွက်လာခဲ့တယ်...။

မကြာမီအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ မိုးစွေ ကံခေတော့တာပဲ...
သူရဲ့တဲအိမ်လေးကို ပုလိပ်တွေရောက်လာပြီး
မစ္စတာဟယ်ရီဘယ်မှာလဲလို့မေးတယ်...။

မိုးစွေက သူကိုယ်တိုင်လည်း
မစ္စတာဟယ်ရီကိုစောင့်နေကြောင်းပြောတယ်...ဒီအခါမှာ ပုလိပ်တွေက မိုးစွေကို
မသင်္ကာဟန်နဲ့ကြည့်ပြီးတဲအိမ်ထဲကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေတယ်...။

တဲအိမ်ထဲမှာ ရှာမတွေ့တော့ ယွန်းထည်လုပ်တဲ့ မြေတိုက်ထဲကို
ဝင်ရှာကြတယ်...ဒီလိုနဲ့ ပုလိပ်တွေဟာ မြေတိုက်ထဲမှာ
မစ္စတာဟယ်ရီရဲ့အလောင်းကို ရှာတွေ့ပြီးမိုးစွေကို

“လူသတ်ပြီးပစ္စည်းလုတဲ့ကောင်မင်း...ဘာငြင်းဦးမှာလဲ”

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်...

မိုးစွေဟာသူရဲ့မြေတိုက်ခန်းထဲမှာလာသေနေတဲ့ မစ္စတာဟယ်ရီရဲ့
အလောင်းကိုအထိတ်တလန့်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်မသတ်ဘူး”

ဆိုတဲ့ စကားကိုသာ အတွင်တွင်ပြောဆိုနေပေမဲ့ ပုလိပ်တွေက
လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တယ်...။

ဒီအချိန်ကစပြီး ပုဂံမြို့တော်က ယွန်းသမားလေး မိုးစွေဟာ
လူသတ်မှုမကျူးလွန်ဘဲ ရုံးတင် စစ်ဆေးခြင်းခံရတယ်...။

ရုံးမတင်မီ

ကိုလိုနီပုလိပ်တွေရဲ့နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကိုလည်းခံရတယ်...။

မိုးစွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးပီပီအတိတ်က
ဝဋ်ကြွေးရှိတယ်လို့သဘောထားပြီး လောကဓံကို အံ့ကြိတ်ခံတယ်.....။ ဒါပေမဲ့
လောကဓံဟာဒီလောက်နဲ့ပြီးမသွားဘူး...။

မိုးစွေရဲ့အမှုရုံးမတင်မီမှာ မိုးစွေရဲ့မိခင် ပန်းနာ ဝေဒနာသည်ကြီးဟာ
သားဖြစ်သူရဲ့အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်လို့ လူ့လောက က ထွက်ခွာသွားတယ်....။

မိုးစွေဟာ မိခင်ကြီး မြေချတာကိုတောင်
မမြင်ရလို့ကြေကွဲဝမ်းနည်းလို့မဆုံးဘူး... မိုးစွေရဲ့အမှုစစ်ဆေးတဲ့အချိန်ကို
ရောက်တော့ လူယုတ်မာ ဘစိန်ဟာမစ္စတာဟယ်ရီကို မိုးစွေရဲ့ ယွန်းတိုက်
ရှိတဲ့နေရာကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ကြောင်းထွက်ဆိုတယ်...။

မိုးစွေကိုယ်တိုင်မစ္စတာဟယ်ရီကိုလက်ခံကြိုဆိုပြီး ယွန်းတိုက်ထဲကို
ခေါ်သွားကြောင်းထွက်ဆို တယ်...။

မိုးစွေဟာ မိမိကို ဘစိန် ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီးထွက်ဆိုနေတာ
ရိပ်စားမိသွားတယ်... မစ္စတာဟယ်ရီကို ဘစိန်မြင်းလှည်းနဲ့လိုက်ပို့တာကို

အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား တိုက်လှန့် မောင်ကောင်းကလည်း သူတို့မြင်
တွေ့ကြောင်းထွက်ဆိုတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သနားစရာကောင်းတဲ့ မိုးစွေဟာ ကိုယ် မကျူးလွန်တဲ့
အပြစ်အတွက် တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံရတယ်...။

မိုးစွေကို အမိန့်ချမှတ်တဲ့ အချိန်မှာ မနန်းမူဟာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့
မြေပေါ်ကို လဲကျမေ့မျောသွားတယ်...။ မိုးစွေဟာ မြင်းလှည်းသမား ဘစိန်ကို
ရန်ညှိုးကြီးစွာနဲ့ ကြည့်ပြီး

“ဘစိန် မင်း ထမင်းဝဝစားထား...မင်းကို ငါ ဂလဲ့စားချေဖြစ်အောင်
ချေမယ်”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်...သူဟာ ကိုယ်မကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကြောင့်
မခံချိမခံသာ ဖြစ်လွန်းလို့ တရားသူကြီးနဲ့ ပုလိပ်တွေကို ကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ အားလုံး မှားနေပြီ..မှားတာမှ အကြီးအကျယ် မှားနေပြီ...
ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး...ခင်ဗျားတို့လို ကိုလိုနီအစိုးရ ကျွန်တွေပီပီ ကျုပ်ကို
မတရား အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

လို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုခဲ့တယ်...။

မိုးစွေရဲ့ ရင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ နာနာကျင်ကျင်စကားတွေဟာ
တရားသူကြီးနဲ့ ကိုလိုနီ ပုလိပ်တွေ အဖို့ လှောင်ရယ်စရာများ ဖြစ်နေသလား မသိဘူး
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောနေကြတယ်...။

ဒါဟာ မိုးစွေအတွက် တစ်သက်မမေ့နိုင်တဲ့ ရင်နာစရာ ဖြစ်ရပ်ပါ...။

xxxxxxxxxx

အခန်း(၄)

မိုးစွေဟာ ကျွန်းကျတရားခံဖြစ်သွားတဲ့အတွက် အိန္ဒိယနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကြားမှာ ရှိတဲ့ ပို့ဗလဲယားကျွန်းကို အကျဉ်းသားအဖြစ် သွားရတော့မယ်...။

မိုးစွေဟာ ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်တဲ့ အမှုအတွက် မတရား ထောင်ကျရတော့မယ်...။

ချစ်တဲ့ မနန်းမူနဲ့ တစ်သက်လုံး ပြန်မဆုံနိုင်ပဲ ရှင်ကွဲကွဲရတဲ့အတွက် ရင်နာလို့ မဆုံးဘူး...။

မိုးစွေဟာ သူ့ကို မတရားအမှုဆင်ခဲ့တဲ့ ရန်သူတော် ဘစ်န့်ကို တစ်နေ့ လက်စားချေဖြစ်အောင် ချေမယ်လို့ ကြိုးဝါးခဲ့တယ်။

သူဟာ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးကို ပြောင်းရွှေ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး မနန်းမူနဲ့ ဝေးသွားခဲ့တယ်...။

သူ့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတော့မယ့် မြစ်ဆိပ်မှာ မနန်းမူ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုပြီး ကျန်နေခဲ့တာ မျက်လုံးထဲက မထွက်ဘူး... မနန်းမူနဲ့ ဒီဘဝမှာ ပြန်မဆုံနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်မြင်ခဲ့တယ်...။

မိုးစွေဟာ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှာ တစ်လလောက်နေပြီး ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲက ပို့ဗလဲယားကျွန်းကို သွားခဲ့ရတယ်...။

သင်္ဘောပေါ်မှာ သူနဲ့ဘဝတူ ကျွန်းကျအကျဉ်းသားတွေ ရှိတယ်...။ သူတို့အားလုံး ပြစ်မှုလုပ်ထားပေမယ့် သူကတော့ အပြစ်မရှိပဲ အဖမ်းခံရတာ

ရင်နာဖို့ကောင်းလိုက်တာ....။

သဘောပေါ်မှာ တစ်ကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို
နားမဆန့်အောင် ကြားရတယ်...။

ကျွန်းပေါ်မှာ စွန့်စားချင်သူတွေအတွက်တော့ ပျော်စရာချည်းပဲ။ ကျွန်းမှာ
စိတ်သစ် လူသစ် ဘဝသစ်နဲ့ အတိတ်ကို မေ့ပြီး နေမယ်ဆိုရင်
နေပျော်ပါတယ်လို့လည်း ကြားရတယ်...။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ အတိတ်ကို မေ့လို့ရမှာလဲ...
အတိတ်ဆိုတာ အရိပ်လို လိုက်မြဲပဲ မဟုတ်လား...။

ပင်လယ် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး သူတို့ အကျဉ်းသားတွေ လှိုင်းမူးတဲ့
ဒဏ်ကို ခံခဲ့ကြတယ်...ပို့ဗလဲယားကျွန်းကို မရောက်မီ မုန်တိုင်းနဲ့လည်း တစ်ကြိမ်
ကြုံလိုက်သေးတယ်...။

ကပ္ပလီ ပင်လယ်ကြီးက သူတို့ကို ပထမဆုံး မုန်တိုင်းနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာပဲ...ပို့ဗလဲယား ကျွန်းကြီးကို မြင်လိုက်ရတာ သူတို့အားလုံး
စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်...။

ဟိုးအဝေးမှာ မှိန်ပြပြနဲ့ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် အိပ်စက်
လဲလျောင်းနေသလိုပဲ...။

ကျွန်းရဲ့ အကျယ်အဝန်းက စတုရန်းမိုင် ၇၄၀၀ ရှိပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ
အစိုးရဂေဟာ၊ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံး၊ အရာရှိရိပ်သာ၊ ဆေးရုံ၊ ဈေးတွေနဲ့
စည်စည်ကားကား ရှိနေတယ်ဆိုပဲ...။

မိုးဆွေဟာ သူ တစ်သက်လုံး နေရတော့မယ့် ကျွန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး
ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်မိ တယ်...။ သူ့ကို မတရား ဖမ်းဆီးခံရတဲ့အတွက် ကျွန်းပေါ်မှာ
ကြက်ကလေး ဌက်ကလေးလို တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဘူးလို့ တွေးမိတယ်...။

ဒီကျွန်းကြီးက အခွင့်သာရင် ထွက်ပြေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်...။

သူဟာ အပြောကျယ် လှတဲ့ ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အံကို
တင်းတင်းကြိတ်လိုက်တယ်...။

ပင်လယ်ကြီး ဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ် အန္တရာယ်တွေ
ဘယ်လောက်များများ လွတ်အောင် ပြေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်...။

သူတို့ သဘောကံမ်းကပ်တော့ ထောင်ဝါဒါတွေက တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်
တန်းလျားကြီးတွေ ရှိတဲ့ ဝင်းကြီးထဲကို ခေါ်သွားတယ်...။ တန်းလျားကြီးတွေဆီကို
ရောက်တော့ ကြေးဝါတ်ဆိပ်တပ် အဝတ်နီစကြီးကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားတဲ့
ဝှင်းနီကြီး တစ်ယောက်က စောင့်နေတယ်...။

ထောင်ဝါဒါတွေက ဝှင်းနီကြီးကို အကျဉ်းသားတွေ အပ်ပြီး
ထွက်ခွာသွားတယ်...။ ဝှင်းနီကြီး တွေဟာ ကျွန်းမှာ ထောင်မှူးပြီးရင် ဩဇာ
အကြီးဆုံးလူတွေပါပဲ...။ ဝှင်းနီကြီးဟာ အကျဉ်းသားတွေ ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့
ကြည့်ပြီး...

“မာမူနီကြေး”

လို့ တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်တော့ အကျဉ်းသားတွေဟာ ဆတ်ခနဲ
တုန်သွားပြီး မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ငွေစ ကြေးစလေးတွေကို ဝှင်းနီကြီး လက်ကို
အပ်ကြတယ်...။

မိုးစွေရဲ့ အလှည့်ကို ရောက်တော့ မတရား အနိုင်ကျင့်ပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်
အမြတ်ထုတ်တာ မခံချင်လို့...

“မရှိဘူး...”

လို့ တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်တယ်...ဝှင်းနီကြီးက မိုးစွေကို
မကျေမချမ်း ကြည့်ပြီး

“တစ်ကျွန်းကို လာရင် ပိုက်ဆံ ယူလာရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား...”

လို့ မေးလိုက်တယ်...မိုးစွေက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး...

“သိပ်သိတာပေါ့...ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူတစ်ပါး ခေါင်းပုံဖြတ်တာကို ခေါင်းငုံ့ခံတဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူး...”

လို့ ပြောလိုက်တယ်...။

မိုးစွေရဲ့ စကားကြောင့် အကျဉ်းသားတွေဟာ ဒီကောင်တွေ့ နာတွေ့မှာပဲလို့ ထင်ကြတယ်...ဂွင်းနီကြီးက မိုးစွေကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး...

“အလာကြီးပါလား...ဒါဆိုရင်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်...။

မိုးစွေက ဂွင်းနီကြီးကို မထီလေးစား ကြည့်ပြီး...

“ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ တွေ့နိုင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဂွင်းကြားကြီး လက်ကိုရောက်တော့လည်း မာမူနီကြေး မပေးပဲ နေလို့ ဂွင်းကြားကြီးက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတယ်...။

“ဒီတပတ်ရောက်လာတဲ့ အကျဉ်းသားထဲမှာ ငါတို့ကို အာခံမယ့်ကောင် တစ်ကောင်ပါလာတယ်၊ ဒီကောင်ကို နာနာ နှိပ်ကွပ်ထားရမယ်”

လို့ ပြောကြတယ်...။

xxxxxxxxxx